

Saknar polisen resurser?

TIDNINGSRUBRIKER GER oss ofta i stort format uppgiften: Polisen saknar resurser. Vilka resurser avser man? Antalet starka karlar? Ofta tänker man nog just på att poliserna behövde vara så många att de kom att representera en fysisk övermakt. Vapen och finkor? Befogenhet att begagna sig av maktmedel i större utsträckning än som sker? Jag har en bestämd känsla av att det är resurser i form av maktmedel man tänker på.

NÄR JAG SJÄLV ger polismakten och dess förespråkare rätt i att resurserna är för små, tänker jag framförallt på den utbildning som beskärs de blivande poliserna. De är för okunniga. Ofta har jag frågat mig vad det är för sorts människor, som blir poliser. Utan att ha gjort någon systematisk undersökning — en uppgift som bearbetats på ett vetenskapligt plan av psykologer och sociologer — har jag intrycket att det i stort sett är tre människotyper, som ägnar sig åt detta krävande yrke. En typ är den människo- och metodintresserade, som inte låter sig provoceras utan betraktar obstinata människor som intressanta fenomen. Jag har träffat unga polismän med denna inställning, som bedrivit sitt arbete som en skön konst, som haft sitt stora intresse in-

riktat på metodiken att smidigt och elegant klara av sina ofta grannliga uppgifter.

EN ANNAN TYP av polismän är likaledes människointresserade, men mer på det emotionella planet. De tycker om människor och har ett ofta starkt patos att hjälpa och ställa till rätta för sådana som höver bistånd. De fungerar av och till som landsvägens riddare och ger en undervisande och servicebetonad korrektion om man kör dumt, så att man tackar för upplysningen istället för att krypa ihop inför ovett där orden faller som piskrapp.

DEN TREDJE POLISTYPEN är den som tyvärr gör mest väsen av sig. Det är maktmänniskan, som gärna låter sig provoceras. Det är den som valt sitt yrke av ett omoget behov att hävda sig, att sätta andra människor på plats. Det är den sorten som arbetar efter maximen: »Sådant läder skall sådan smörj(a) ha.» Sådana som besvarar ungdomars provokationer med samma mynt och som bidrar till att skapa en stark animositet mot polismakten i allmänhet. I mitt arbete som barnpsykiater kommer jag av och till i beröring med polisärenden som ger en inblick i polisens svårigheter. Ett par exempel må nämnas. En tioårig psykiskt sjuk flicka, behäftad med en otyglad

fantasi ställde till med en hel del trassel genom sina historier. Det blev polissak, och som flickans läkare bad jag polisen av barmhärtighet med den sjuka flickan och hennes familj om sekretess. Nej, det blev schavottering i tidningspressen. Till vad nytta?, frågade man sig. I varje fall till mycken skada.

EN OMFATTANDE SKADEGÖRELSE åstadkoms i ett annat fall genom att ordinära tegelstenar kastats från en skolgård över ett plank och in genom stora dyra skyltfönster på andra sidan gatan. En 12-årig pojke hade setts leka på skolgården vid den tid detta hände och polisutredningen kom att intressera sig för denne gosse, som emellertid varken ville er-

TANKE **strecket**

känna eller förneka utan envist svarade: »Jag kunde nog ha gjort det.» Detta upprepade han gång på gång småleende och ohyggligt retsam. Gossen hade ett kroppsligt handikapp som omöjliggjorde för honom att lyfta en tegelsten, än mindre kasta den. Men han var omåttligt stolt över att ha blivit misstänkt för dådet och lekte i sin fantasi med tanken att vara så stark och duktig att han kun-

de utföra det. Förhørsledaren skulle haft nytta av en smula psykologisk skolning.

SAKERT tas polisadepterna ut genom ett omsorgsfullt urval, inte blott med hänsyn till (kroppskonstitution, utan även fallenhet. Men man skulle önska ett ännu effektivare testbatteri för urvalet. Att även kvinnor i så stor utsträckning numera tas ut för denna utbildning är en trend i rätt riktning, men givetvis får inte han- eller honkön vara ett plus eller minus, även om man tar det som ett framsteg att inte övervägande kroppslig styrka skall vara utslagsgivande. För att återkomma till polisens bristande resurser. Oavsett läggning och typ är polisens utbildning i att handskas med människor otillfredsställande. Inom detta yrke krävs för att rå på samhällets våldstendenser en utbildning med tyngdpunkten lagd på pedagogik, psykologi och varför inte mentalhygien. Vi vill ha polismän med en uppföstran och utbildning sådan att de kan handskas med människor utan att göra skada, särskilt när de har att göra med barn och ungdom. Vi vill ha poliser som inte låter sig provoceras av ungdomliga demonstranter och som överhuvudtaget uppfattar sin uppgift i samhället mer som service än som myndighet.

Inga-Greta Agrell